

Tichá ozvěna bláznů - DS Obludárium - rozbor poroty

Poslední místo v denním programu s sebou nese značné nevýhody. Únava zmáhá porotce i obecenstvo a vítaná jsou spíše srozumitelná a svižná představení, ve kterých se od diváka příliš neočekává.

Představení divadelního souboru Obludárium toto bohužel nesplňovalo, a sklidilo tak za to značnou kritiku ze strany porotců. Základním a zásadním problémem byla podle porotců špatná orientace v příběhu a celková nesrozumitelnost představení. Jeden z porotců, Michael Junášek, vyzdvihl dobrý začátek, jeho kolega Jaroslav Stuchlík zdůraznil například povedený nápad s maňásky.

I poslední z porotců Roman Sikora našel ve hře něco pozitivního, totiž vydařenou stínohru. Víc pochval si ale novoměstský soubor neodnesl. Záporné hodnocení si vysloužilo až příliš jednoduché pojetí, které nebylo divákům více přiblíženo, nesouslednost mezi jednotlivými prvky představení a také opakování některých pasáží, které bohužel přecházely ve stereotyp. Úsměvnou tečkou za rozbořem porotců bylo jejich rozčarování, když se dozvěděli o skutečném cílu a záměru hry.

**„Únava zmáhá
porotce
i
obecenstvo.“**

Vojta Sedlák

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-08 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Ludmila Kalčíková, Lenka Kružíková, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolínová, Eva Sýkorová, Tomáš Štampera, Monika Toužínová, Tereza Zudová - **Fotoreportér:** Zdeněk Krásenský, Magda Kodetová - **Výtvarná spolupráce:** Nikola Paúrová, Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Technická spolupráce:** Robin Obúrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

JID 20-08

29. března

svátek má Taťána

ročník 5

číslo 3

HANKA
IST TOT
FÜR DICH

STUHLÍKOVA MISS

EKOLOŽKA NEZABRÁNILA TÝRÁNÍ ZVÍŘAT

DRŽITEL ALFREDA RADOKA EXKLUZIVNĚ PRO FN

Rozhovor s talentovaným Jiřím Havelkou

Dostal jsi Radoka coby talent roku. To je asi hlavní událost, se kterou si tě teď můžeme spojit. Znamená to zlom v kariéře?

Jéžíš, asi ne moc. Jednak je to hrozně složitý s hodnocením divadla, ale nejlepší na tom je, že to dává pozornost na ty představení, který jsem udělal. Protože jsou tak rozestý po republice a některý

jsou takový zapadlejší a jsou třeba lepší než některý slavnější ve známějších divadlech. Tak teďka se tak přelívá ta pozornost díky tomu na představení, což já osobně pokládám za důležitější. Třeba v Ypsilonce, které není kritická obec příliš nakloněna. V tomhle vidím pozitivum té ceny. Hází to pozornost na ty inscenace, který si myslím, že jsou zajímavý. Osobní prospěch z toho moc nemám. Zajímavá je cena za inscenaci. Tu bych chtěl.

Jaký divadlo je tobě osobně blízký?

To, co dělám. Osobně se v kategorizaci divadla moc nevyznám. Kdybych řekl alternativní, tak je to nesmysl. Mám rád divadlo, který je divadelní. Hrozně málo divadel je divadelních. Divadelní principy, prostředky. Kdy to dotvářejí diváci, je tam živý kontakt. Nenahraditelný čímkoliv jiným. Divadlo je jediný umění, který nedostaneš na internet. Jak už jsem někde říkal, a mám to rád, který prostě nezkomprimuješ. V tom je to specifický. Když to vzniká z principu hry. Kdybych řekl nějaký jiný představení, který mám rád, tak bych asi musel jít po divadlech. Mám rád Dejvické divadlo, Na Zábradlí jsou někdy zajímavý věci. Autorský divadlo tady nikdo nedělá.

Každý herec má svého Hamleta. Je nějaký režisérský Olymp?

To nemám, protože mám problém najít hry, který by mě oslovovaly a který by se mi líbily a do kterých bych mohl vnést to svoje autorství. Takže spíš dělám autorský věci. Podle textu už nerezíruru skoro vůbec. Celkově je to náročnější, ale přijde mi jednodušší narezírovat text. Herci už ví, jaký budou repliky, protože to je prostě napsaná hra. To jsem vlastně nikdy nedělal. Nikdy jsem nedělal Shakespeara nebo Čechova.

DS Obludárium (Nové Město) - Tichá ozvěna bláznů - S. Brant

Obludárium nám přivezlo svou nevšední a nápaditou inscenaci inspirovanou texty Sebastiana Branta z knihy *Lod' bláznů*. Jedinou rekvizitou, která hercům tvořila téměř rovnocenného partnera, byla lehce průhledná plachta rozprostírající se téměř na celém jevišti. Do ní se před každým obrazem herci schovali a vytvořili tak nadýchaný bílý mrak. Z něj se ozývala věta, kterou jsme však mohli souvisle slyšet jen jednou, protože následně všichni přes sebe opakovali jinou její část, a my z ní už tedy neměli nic. Do toho však přišla věta uvozující následující scénu, respektive její téma. První se týkala typického manželského problému - on se jí dostatečně nevěnuje a ona mu za to lehce hystericky nadává. Všichni jsme se pobavili, „když manžel „vypnul ženě zvuk“, a my spolu s ním slyšeli jen švitoření televize, stvořené z plachty. Ta se v druhém obraze proměnila v loutky, vyprávějící o nevěrném proutníkově. Ve třetím jsme byli varováni před nástrahami výchovy, která se může lehce obrátit proti nám v podobě rozmazlených dětí. V této scéně se dala jen stěží pochopit pohybová výprava dvou hereček, která, jak jsme se u rozboru s porotou dozvěděli, měla znázorňovat jízdu výtahem. Mezi všemi ostatními scénkami ale byla nejповedenější ta se stínohrou, uvozená slovy: „Kdo ve vzteku ublíží i nevinnému člověku, ten sám se dočká nevděku.“ V ní se odehrávala divadelní zkouška s opravdu neschopným hercem a do nepřičetnosti dohnanou režisérkou. Všichni režiséři v publiku teď mohou jen doufat, že žádná jejich zkouška neskončí stejně jako tahle. Nebo byste, páni režiséři, chtěli být zavražděni ve jménu umění rukama svého nejmizernějšího herce? Na závěr jsme si ještě vyposlechli beat box, zpěv na melodii Včelky Máji a pěvecké vystoupení s vokalistkami a imaginárními pozouny. Celá inscenace byla pojata svérázným způsobem, který však působil jako milé osvěžení po klasických hrách, na které jsme z divadel zvyklí. Je pravda, že scény spolu neměly žádnou souvislost, výstupy beze slov a metaforické zpracování mohly způsobit divákovi zmatek, ale inscenace oplývala svou jedinečnou atmosférou, která se jen tak nevidí.

Ten, kdo utře nos - DS Mimochoodem - rozbor poroty

„Neptej se nikdy, co člověk říká, ale proč to říká.“ Toto neapolské přísloví vyřčené Romanem Sikorou vystihovalo ten hlavní problém, který porotci v představení ledečského seskupení Mimochoodem spatřovali. Ačkoliv byla situační komedie G. Feydydeaua vcelku dobře zahráná, nešlo podle porotců až tak o samotný text. Mnohem důležitější bylo prý to, co je za

textem. Hře plné sexuálních témat a pokrytectví scházal podle porotců také šmrnc a rychlé tempo. Obzvláště se při hodnocení hry rozohnil Roman Sikora. Jeho tvrdá kritika pramenila především z jeho antipatií k G. Feydydeauovi. Provedení ledečských divadelníků označil za prvoplánovité a další problém viděl také ve špatném vystavování situací, což mělo za důsledek právě to, že se herci až příliš drželi naučeného textu. Velké nepochopení vyvolal u porotců i samotný výběr předlohy. Zvláště výše zmíněný Roman Sikora výběr ledečského souboru nechápal, i s ohledem na to, že dílo Ten, kdo utře nos není zdaleka to nejlepší z díla tohoto francouzského dramatika.

**„Neptej se nikdy,
co člověk říká,
ale proč to říká.“**

Všichni porotci se ale shodli na tom, že situační komedie patří mezi těžké divadelní žánry a ocenili vyrovnané herecké výkony. Jak ale podotkl Michael Junášek, na takovýchto festivalech se očekává objevná dramaturgie a představení tohoto typu by se hodilo spíše na klasickou divadelní přehlídku.

<<<<<<-----Vojta Sedlák

Smějeme se s dívkou JID 20-08

Tato dívka včera zabodovala v soutěži redakce o nejmilejší úsměv. Drobnou cenu si může vyzvednout v redakci.

V Dejvickém divadle režíruješ Ivana Trojana. Jak jste si spolu rozuměli?

On je nejlepší herec ani ne v tom, jak je dobřej, protože talent má neuvěřitelný. To je jasný z těch filmů, ale je to jasný i z divadla. Z divadla možná ještě víc. Tam je to herectví takový odhalenější. On je neuvěřitelný v cestě hledání. Byl jsem z něj překvapenej, protože jsem nevěděl, jaký budou lidi v Dejvickém. Pro mě je dlouhá fáze poznání lidí. Já je potřebuju nejdřív hodně poznat a pak teprve s nima můžu dělat autorskou věc. Kdežto když máš text, tak s ním můžeš přijít a moc je znát nemusíš. Režíruješ prostě herce, ale já je potřebuju fakt dost poznat, abych byl schopnej s nima dělat autorskou inscenaci postavenou na kolektivní improvizaci. Všechno, co dělám, je hodně spoluautorský. Nikde nejsem vedenej jako jedinej autor. Třeba tady v Dejvickém, kde se to zkoušelo hodně těžko, mohl Ivan Trojan několikrát říct, že na to prdí, až si v tom udělám jasno, tak že přijde. Naopak v těch propadech a krizových momentech byl tahounem a hledal s náma řešení. Hrozně ho baví objevování nových věcí v divadle. Tou otevřeností a touhou po hledání nových věcí je jedinečným. Neznám druhýho takovýho. Možná Lábuse. Oba jsou talentovaní a zároveň mají otevřenost. Jakákoliv arogance je jim cizí a uvědomují si, že je to kolektivní věc.

Ted' ještě krátce k Vosto5ce. Jak vzniká Stand'artní kabaret? Řeknete si dopředu třeba první scénku?

Nic. Nic. Ani ň. Ze začátku jsme měly nějaký situace, který se opakovaly. Pak jsme si řekli, kdo řekne první slovo. Ted' už jsme vypustili úplně všechno a poslední tři roky to hrajeme tak, že se deset minut před představením soustředíme za oponou. Snažíme se na sebe napojit, třeba si zahrajeme písničku a pak tam prostě jdeme. Naopak je zakázaný říct si cokoli, co se bude dělat. Myslím, že tím, jak jsme spolu dlouho, jsme extrémně napojení. Že jezdíme v létě se stanem a že jsme ten kabaret vyzkoušeli na strašně moc divácích, tak se neděje, že by to byl úplnej průser. Někdy je dost blběj, ale nikdy tam není nula. Třeba dnešní nám hrozně sedl. Furt něco přicházelo, furt nový impulsy a rozehráváme je společně.

Je to pro tebe na domácí scéně v něčem jiný?

Publikum bylo hrozně příznivé. Tady je vždycky hrozně dobrý publikum. Z každý reakce se nějak poučíš. Ještě bych sem rád přivez nějakou svojí inscenaci. Někde, kde je narežirovaný tvar a kde neděláme takovýhle...

DS Spoušť (Gymnázium Jihlava) - Život srdce - autorská hra

Představení studentů jihlavského gymnázia bývá tradičně zárukou kvalitního divadelního zážitku. Právě domácí divadelní soubory odstartovaly druhý festivalový den a, jak už bývá u jihlavských divadelníků dobrým zvykem, odstartovaly ho vskutku velkolepě.

DS Spoušť letos představil autorskou hru Život srdce, na jejímž vzniku se podílel celý soubor vedený Ivanou Fexovou. Průvodcovské role se ve hře ujala sama Smrt, jejíž hlas bohužel nekorespondoval s děsivým vzezřením, a diváci v zadních řadách tak slově Smrti mnohdy nemuseli rozumět. Vzhledem k faktu, že Smrt představovala jednotlivé části představení, dalo by se to považovat za drobný problém. Propracovaná choreografie herců na jevišti se ale vždy postarala o to, aby divák, tak říkajíc, neztratil nit. Tedy alespoň většinou.

Musím se přiznat, že když se na scéně rozeběhli chlapci s bílými šátky, absolutně jsem netušil, co má ten obraz znamenat. Procitnutí jsem se dočkal až při rozboru porotců, kteří se scéně se spermiemi a vajíčkem dotkli. Nicméně možná jsem byl jediný v celém obecnstvu, komu spermie zamotaly hlavu. Rozhodně jsem si ale nepochopením této scény nepřipadal ochuzen. Jediné, nad čím jsem se pozastavoval, byla délka představení. Byl jsem až trochu zklamaný, když Smrt oznámila konec, protože jsem se těšil na další obrazy poukazující na důležitost srdce, jakožto centrály dění.

Téměř všechny herecké výkony bych označil slovem bravurní, ale přece si dovoluji dva vyzdvihnout. Smekám před Jiřím Šalamounem, který se své role přitepleného řidiče zhostil vskutku excelentně. Jeho, doufám že jen hereckými, projevy jsem byl doslova fascinován. Nemohu též nezmínit skvělý výkon Míši Dubové, která coby milénka mnoha samcům v hledišti zamotala hlavu.

DS Mimochodem - (ZUŠ Ledec) - Ten, kdo utře nos - G. Feydydeau

On chce ji. Ona má toho svého. On jí věří. Ona mu taky věří. Ten druhý ji má. Ten její to neví. Ona ho nechce. On jí lže. Podváděl ji s tou druhou. A ta přijede. Zase ho chce. On už jí nechce. Ona se chce zabít. Ta jeho je chce přistihnout. Ten, co ji chce, jí pomáhá. Protože jí chce. Ale ona chce někoho jiného. A ten chce tu druhou. A ta tomu svému nevěří. A má proč. On jí totiž taky lže. On ji podvádí. Ten tamten tamtu taky. Tamti je přistihnou. Ale někoho jiného s jinou. A ona spí zatím vesele s tamtím. Pak přijde ona. A protože on jí chtěl a ona už ho taky chce, tak... juhů. Tamta odejde a přijde tamten, co jí chtěl (mimochodem manžel té první). A nachytá je spolu její manžel. A ona mu odpustí. VŠICHNI SE OBEJMOU.

(ODPUSTE DROBNÁ DĚJOVÁ OKNA, FESTIVAL JE NÁROČNÝ, NĚJAK SE MI CHVÍLEMI ZAVÍRALY OČI...)

DS Los(t) Talentos - (Türnitz, Rakousko) - Life - Live

Nesoutěžní představení rakouského souboru Los(t) Talentos shlédli i ti, kteří neumí ani slovo německy. Hra Life - Live byla totiž z části pantomimická a studenti z Türnitz se nám snažili pomocí hudby, tance a divadelních prostředků ukázat problémy mladistvých. Ty se totiž neřeší jenom v Rakousku, ale ve všech zemích světa, a proto doufali, že tato problematika zaujme i české publikum.

To, co chtějí během Life - Live sdělit, předvedli ihned v prvním obraze, kdy pobíhali kolem sebe s krabicemi s nápisy: Rodina, Zneužívání, Šikana, Rasismus, Skupinový nátlak a Láska (podotýkám, že v češtině). Na scéně viselo pouze jediné plátno představující zdivo. Na něm jakoby sprejem byly nakresleny různé kontrastní znaky mladistvých - symbol míru, anarchie, srdce s rohy a svatozáří, nápis Katja + Basti, Friend's forever nebo Punk's not dead. Od chvíle první scény však hra začala být dost nepochopitelná, zmatená a hlavně velmi zdouhavá.

Jednotlivé útržky scén, mezi nimiž byly značné prodlevy, nám měly postupně zprostředkovat problémy, které byly předtím napsané na krabicích. Nejdříve rodinné zázemí, kdy malé batole dostalo vše, co si usmyslelo, a starší dcera byla přehlížena. Pak pubertářku, která udělala psí oči na tatínka a dostala okamžitě peníze. Pak rasismus, kdy kluk s černou maskou nebyl vpuštěn na koncert lidí s bílými maskami. Šikanu ukázali na příběhu dívky, kterou kamarádi vyloučili z kolektivu, který se ve volných chvílích bavoval pouze alkoholem. Jenomže problémů je na světě moc a času málo. Soubor se spíš měl zaměřit na méně témat, protože diváci se brzy začali nudit.

Jednotlivé části byly proloženy vystoupeními rockové kapely, která sídlila v předním rohu jeviště. Tři zpěvačky zpívaly píseň Pink „Family Portrait“ o otci, který opouští rodinu. Další písně byly o lásce nebo o hádkách mezi matkou a dcerou. Některé písně však byly opravdu nešťastně vybrané, protože na protagonistky byly moc náročné.

Závěrečná scéna byla nejzajímavější tím, že rakouští studenti k sobě na pódium vytáhli několik Čechů a až do děkovačky s nimi tancovali.

Renča Neprašová

Přemek Hrubý. Víc netřeba napsat, protože, když se tenhle mladý muzikant objeví na scéně, je to prostě paráda. Úvodní píseň „Srdce je pumpa“, skvěle zapěná Tomášem Hronem, i další hudební doprovody obohacené rytmy bubnů jen stupňovaly můj pozitivní zážitek z představení Spouště.

Své místo v hledišti jsem opouštěl nadmíru spokojen. Vášnivá kola autobusu, sice později, ale přeci pochopené spermie, přesvědčivě teplý řidič i strach nahánějící revizorka, to vše se na mé spokojenosti podepsalo.

Vojta Sedlák

Život srdce - DS Spoušť - rozbor poroty

Krátce po představení bylo ve Violce zřetelně cítit divácké nadšení. Po chvíli se přidala i porota ve stejně svěží náladě. Mohli jsme tak vyčíst především z toho, že pánové začali své vystoupení chválou a nijak jí nešetřili.

Soubor Spoušť a jejich hru Život srdce chválili především za precizní provedení.

Rovněž vyzdvihli humor a nápaditost. Přestože všichni herci sklídili uznání, nejvíce se na výsluní slávy hřály představitelky ženských rolí. Jaroslav Stuchlík následně vyzdvihl „grotesknost“ celé inscenace, čemuž příkyvovali i oba zbývající porotci.

Kolonku mínusů začal zaplňovat Michael Junášek, když se pozastavil nad srozumitelností některých scén; jmenoval například závod spermii, který mu připadal, že příliš počítá s divákovou zasvěceností, k níž ale nedostane indicie. Velice jemně a decentně tedy naznačil (šalamounsky přitom svedl vinu nejprve na sebe), že pokud divák nechápe, je na vině autor!

Roman „Siki“ Sikora však vzápětí dodal, že i přes tuto výtku na něj celé dílo působilo velmi komplexně a humor umožnil divákovi se nad celé dílo povznést.

Tomáš Štambera

DS Ochotní pro cokoliv (G. Jihlava) - Durch die Liebe - autorská hra*„Berou? - Neberou. Svině.“*

Ještě před začátkem představení bylo vidět, jak jsou diváci zvědaví, co hra Durch die Liebe přinese. Asi nebylo mnoho lidí, kteří po rozsvícení světel litovali, že šli zrovna na tuto hru.

Představení začalo před oponou. Tři kamarádi si sedli u smradlavého rybníka a čekali, až se nějaká ryba chytí na jejich originální lovecké náčiní - kytaru, šnorchl a tenisovou raketu. Lákali je také na toastový chléb, který házeli do hlediště (tedy do rybníka). Při čekání stačili zdrbnout Pavlovu Marunu a její nepovedenou dietu, která se „kapku“ zvrtila. Když příběhla Hanča, museli všeho nechat a běžet s ní na zkoušku jejich představení. Vzhledem k tomu, že hra byla takovým malým česko-německým příběhem, diváci ještě před jejím začátkem prošli rychlokurzem němčiny.

Hlavními postavami příběhu byli ekoložka Hanča a Němec Günter. Část děje se odehrávala na zámku Günterova strýčka, který jeho rodina získala skvělým „kaufem“ - zdělila ho. Hra byla plná pěstních soubojů, rvaček, vtipu a německých slovíček. Publikum se prosmálo celým představením. Bláznivý sluha na zámku, Eva a Adolf... ani taneční vložka nenechali publikum vlažným a všichni z plného sálu se přidali potleskem.

Soubor Ochotní pro cokoliv ze sebe vydal vše a bylo to poznat. Ani porota nevěřila, že tuto hru před diváky hráli poprvé. Možná zážitek trochu kazil fakt, že diváci občas museli natahovat uši, ale všichni jim to jistě rádi odpustí.

Ohlasy byly velmi dobré a v sále se snad nenašel nikdo, kdo by mohl říct, že se mu to vážně, ale vážně nelíbilo. Myslím si, že vymyslet scénář Durch die Liebe, aby hra vyzněla tak dobře a vtipně, nebylo vůbec lehké. Klobouk dolů.

Lída Kalčíková

Durch die Liebe - DS Ochotní pro cokoliv - rozbor poroty

Porota se s menším zpožděním procpala davy fanoušků do Violky. Mohlo se začít. Nejdříve se porotci shodli na tom, že dnešní dopoledne bylo rozhodně příjemné. Pak už došlo na hodnocení hry Durch die Liebe. Porotě se moc nelíbily hluché momenty vzniklé improvizací. DS Ochotní pro cokoliv si k základnímu textu postupně přidávají další text, a tak ho prý

nabalují a představení tím protahují. Pan Sikora upozornil na to, že herci mluví moc potichu a do strany. Jaroslav Stuchlík obdivoval „bravurně zvládnutou roli plakátové MISS naivky.“ Celá porota ocenila hlavně snahu o komunikaci s publikem, ale pan Sikora se pro jistotu zeptal, jestli: „Je rozumné rozdávat publiku municí?“ Rozumné to rozhodně bylo. Publikum se pobavilo a municie v podobě rajčat a toastového chleba se dala použít třeba k obědu.

„Jaroslav Stuchlík obdivoval „bravurně zvládnutou roli plakátové MISS naivky.“

Lenka Kružíková

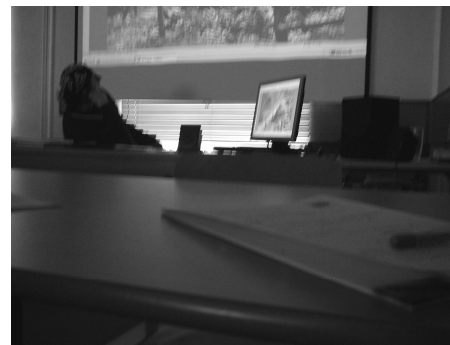
Reportážní fotografie - pohled do fotografické dílny

Foto pořízené před dílnou

Foto pořízeno při dílně